

Sînt o rană

Dragos Niculescu

V-aș îndruma să mergeți pe caii de lumină,
V-aș arunca pe umeri un șal al împăcării,
Dar sînt mereu o rană din ce în ce mai plină
Parcă de sarea albă din neodihna mării.

Prin rana mea cea veche trec proaspete suspine,
Sînt toate ale voastre, precum și ale mele;
Un fel de epurare - eu, stația de bine
Dintr-un noian de patimi, de neputinți, de rele.

Prin tot vacarmul ăsta deci mergem înainte,
Inconștient aproape voi mă strigați pe nume,
Căci rana mea-i burete care în veci nu minte
Și care spală sînge și lacrimă pe lume.

Prin spasm, îmi cad din frunze, dar știu, e mîntuire
Și e sfințenie, soarta, cînd uneori respiră,
Eu sînt aici să facem un pas înspre iubire,
Căci astfel fură toate în plan și se zidiră.

O, nu, să nu vă temeți, mă bandajez cu iarbă
Și, cînd mai simt că șchioapăt, îmi țin în creangă firea,
Sînt rană ce nu piere, în mine o să fiarbă
Pîn-o să-și afle, răul, în lege nimicirea.

Și, uneori, vremelnic, m-ascund într-o pădure,
Să-mi oblojesc cu plante acest necaz și soartă,
Dar nici n-ajung prea bine, și-aud cum o secure
Lovește-n trunchi, și carnea, în mine, i-o simt moartă.

Parcă dormim adesea pe-un abator de vise,
Și-o cioară din pustie tot croncăne pe viață...
De ce miroase-a febră cînd geamuri sînt deschise?
De ce simțim din suflet urcînd un fel de greață?

Nu sîntem noi copiii năpăstuiți cu anii?
Nu sîntem salahorii istoriei și-ai clipei?
Un singur fel de plată răscumpără și banii,
Dar și minciuni și vinderi din ghiarele risipei.

Pe străzi ca de cenușă dorm case și dorm ziduri,
Ne-au dispărut coșarii odată cu norocul,
Săracii fără nume cer doar o supă-n bliduri,

Nu își mai știe nimeni nici șansa și nici locul.

Cu toate-acestea însă speranța e-n durere,
În reciclarea umbrei ne stă lumina vieții,
Am fost aleși drept martori la farmec și mistere,
Noi sîntem steaua nopții și roua dimineții.

Cu rana mea vin astăzi, ca un colind de taină,
Să vă asigur, oameni: cît sînt, nu sînteți singuri!
Ea pentru voi se roagă s-aveți, în geruri, haină
Și-atunci cînd vă e foame s-aveți pilaf și linguri.

Vă cerem doar atîta - un dram de bunătate,
Să îl iubiți pe semen, și cîinele, copacul,
Eu, rana cea globală, mă rog de sănătate,
Și-atunci o să străbatem în siguranță veacul.

Sînt pentru voi năvoade, prindeți-le în pace,
E usturimea-n scîncet doar fragedă pruncie;
Povățuiesc minunea - și-n trup mi se desface,
În loc de praf și sînge, izvor de apă vie.

(Din volumul "Înger fără statuie")